

Sygn. akt I PK 162/17

POSTANOWIENIE

Dnia 20 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z powództwa J. G.

przeciwko Ś. w K.

o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 20 czerwca 2018 r.,

skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w C.

z dnia 9 marca 2017 r., sygn. akt IV Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powódka J. G. domagała się zasądzenia wynagrodzenia za prace w godzinach nadliczbowych. Sąd Rejonowy w Z. wyrokiem z dnia 19 października 2016 r. oddalił powództwo, a Sąd Okręgowy w C. wyrokiem z dnia 9 marca 2017 r. oddalił jej apelację.

Sądy zgodnie ustaliły, że powódka od 1978 r. była zatrudniona na stanowisku prezesa Ś. w Z. W przypadku trudności z zamknięciem systemu komputerowego, albo z racji innych potrzeb związanych z zabezpieczeniem banku, powódka zostawała po godzinach pracy. Zgodnie z kartami ewidencji czasu pracy powódka odbierała godziny wolne w zamian za pracę w godzinach nadliczbowych. W tych okolicznościach, Sąd Rejonowy uznał, że z uwagi na treść art. 151⁴ § 1 k.p. roszczenie powódki nie jest usprawiedliwione.

Sąd Okręgowy podzielił ustalenia faktyczne i ocenę prawną Sądu pierwszej instancji. Dodał, że powódka nie przedstawiła żadnych dowodów poświadczających, iż wykonywanie pracy w godzinach nadliczbowych spowodowane było rozmiarem nałożonych na nią obowiązków uniemożliwiających wykonanie pracy w normatywnym czasie pracy. Sąd odwoławczy podniósł też, że wyłącznie powódka była uprawniona do dysponowania czasem pracy podległych pracowników. W rezultacie, nie było przeszkód, aby rozdzielać prace w godzinach nadliczbowych, a nadto odbierać za nią czas wolny.

Skarżąca nie zgodziła się z rozstrzygnięciem. Zarzuciła w skardze kasacyjnej naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. Twierdziła też, że doszło do uchybienia art. 151⁴ § 1 k.p. przez jego niewłaściwe zastosowanie w sytuacji, gdy okoliczności faktyczne wskazują zasadność zastosowania art. 151⁴ § 2 k.p.

Z uwagi na zgłoszone zarzuty, domagała się przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. W jej ocenie „Sąd Okręgowy dopuścił się licznych uchybień procesowych tworząc tym samym zagadnienia prawne, które są niezbędne do rozstrzygnięcia w celu wydania zgodnego z prawem orzeczenia”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zawiera argumentów uzasadniających jej przyjęcie do rozpoznania.

Podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenie faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Znając te reguły staje się jasne, że zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w postępowaniu kasacyjnym nie jest nośny, szczególnie gdy ma polegać na „dowolnej i fragmentarycznej ocenie materiału dowodowego”.

Nie jest prawdą, że Sąd drugiej instancji nie wskazał faktów, na których się oparł. Z treści uzasadnienia jednoznacznie wynika, że oparł się na ustaleniach faktycznych Sądu Rejonowego. Oznacza to, że zaakceptował również przeprowadzona przez ten Sąd ocenę materiału dowodowego. W rezultacie nie

mogło dojść do uchybienia art. 328 § 2 k.p.c. w stopniu uzasadniającym jego wpływ na wynik sprawy (tej ostatniej kwestii, mimo wyraźnego zobowiązania z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., powódka w skardze kasacyjnej nie rozwinęła).

Całkowicie chybiony jest zarzut naruszenia art. 151⁴ § 1 k.p. Ma on polegać na niewłaściwym zastosowaniu. Powódka uważa bowiem, że jej prawa uregulowane zostały w art. 151⁴ § 2 k.p. Wadliwość tego poglądu staje się jasna, jeśli weźmie się pod uwagę, że art. 151⁴ § 2 k.p. skierowany został tylko do kierowników wyodrębnionych komórek organizacyjnych. Powódka jako prezes Banku była natomiast osobą zarządzającą zakładem pracy w imieniu pracodawcy. Oznacza to, że nie mogła być kierownikiem wyodrębnionej komórki organizacyjnej.

Przedstawione rozważania świadczą, że zgłoszone podstawy skargi kasacyjnej nie są oczywiście uzasadnione w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W sprawie nie doszło do nieważności postępowania, a także nie zachodzi potrzeba wyjaśnienia istotnego zagadnienia prawnego, czy też dokonania wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości interpretacyjne. Twierdzenia powódki o występowaniu tego rodzaju okoliczności (bez ich sprecyzowania) nie mogą świadczyć o ziszczeniu się przesłanek z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Dlatego, zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.